

Nacsinák Gergely András

ÖRÖK BESZÉD

HORGAS BÉLA VERSÉHEZ

2019-02-02 | HORGAS BÉLA VERSÉHEZ, JEGYZET

*s a tenger szeméremtestként lágy barlangjaiban is arra gondol
megérintheti-e majd
újra s mert a trák öbölben történetesen most virágzik a
hibiszkusz
követheti-e vak
vonalhajász a lila tölcsér
fodrozódó peremét
mint a fövenyre írt hullámok titkos
rajzát végig a parton meddig ellát a szem s
göcsörtös ujjait
húzta a homokban így valahogy így beszélt a meglett
görög gereblyézte a barnára ázott tengeri füvek mentén a
nedves földet mintha évek lennének azok összekapaszkodó
barázdák
úgy magyarázott mohó balkáni
célratörő és hunyt szemmel úgy volt
ott az a nő
hogyan a fehérre meszelt házfalakon
ujjbegynyi hólyagok dudorodtak ki és hasadt föl a
füge vörös ínye mozdulatlanmá merevedtem
hallgatásomat
meg ne hallják az ember
ilyesfélét más előtt soha ki nem ejtene a száján ez nem
szavakba való s a férfi már megint a hibiszkusz kelyhére
tért
balkáni valóban gondoltam vagy mégsem az
hát ki
az ez a meglett s mit jelent a
szó
a balkáni és a való és mi lett meg a
szóban én lennék-e ha versbe mondanám
gereblyézném*

*így valahogy így a sorsvonalaimat húzkodnám az
Égeinél ha görög beszédbe rejteném létem
jelentéseit
az Égei-tenger térdein félálomban
látom ahogy a víz meleg szeméremajkai dajkálják
kéjesen
mintha mindegy
volna: kavics
vagy ember
vénülő
váll félmaroknyi szürke kecskeszőrt lebegtet mellén
az őselem*

Hiszen hát csakugyan mindegy, hogy kavics vagy ember. Amint a tenger fogja körül, a tenger veszi ölébe, a különbség lényegtelen lesz: a tengerhez képest minden kavics vagy homokszem csupán, nagyobbacska vagy apróbb, de mindenesetre véges parány, melyet ringat ideig-óráig, csiszol és alakít, végül a partra sodor a víz. Aztán a parton, hogy mi lesz – bokorvirágzás, homokra írás, pergő görög beszéd hibiszkuszról, életidőről, nők jelenvalóságáról vagy éppen távollétéről: ez már mind a partra vetettek gondja-baja, kik jobbára csakis azért tesznek és fecsegnek mindenfélét, mert a parton téblábolnak, a hallgatag mélységen kívül. Nem dajkálja őket a lágy mindentudás, így maradnak a fövényre írt ákombákomok, az egymás mellé beszélés.

minden csak vágy

Pedig lehet, hogy mellettünk egy meglett görög mondja éppen az Égei igéit (**összetartozik ez a két vers**, a *Kérdései az Égeinél* meg a *Görög beszéd*), azon a nyelven, mely egyedül egyenlő a tengerrel: ősi

locsogás, filozofálásra meg alkudozásra termett (két olyan dologra, melyek épp oly véget nem érőek, mint a tenger), csak mondja ezeket a sós vízből partra hordott szavakat, kavicsként koppanó, homokként surranó hangokat. Ugyan ki más merészelne belebeszélni ilyen gátlástalanul a tenger zúgásába, ha nem maga a Kecskedalnok, a mámor őre, a költészet *daimónja*, aki tudja, hogy emitt, e partokon, a

ringató mindenségen kívül esve minden csak vágy: ilyen-olyan alakot öltő, füge húsában, fehérre meszelt falak forróságában, virágszirmokban, titkos barlangokban visszhangzó, nevető, éneklő vágy és bujaság.

Szemet szúrt-e vajon, hogy sem a *Kérdései az Égeinél*-ben, sem a *Görög beszédben* nem azt a verset olvassuk, amely ott, a tengerrel szemközt született? „Így valahogy így” – írja a fövény homokjára, de hogy hogyan és mit? Mindkét vers a versről szóló vers, azokról a sorokról beszélő sorok, amelyek ott fogantak, de amelyeket hazahozni (e nyelvi hazába) képtelenség. Csak ott, a fövényen. Ha valaki kíváncsi rájuk, menjen, és keresse meg őket: ott lesznek most is a trák öbölben, part és víz elmosódó határán – csak útra kell kelni, hogy rájuk leljünk.

kép | Horgas Béla: Kezes kő